

staaer, at man ogsaa bør gjøre Tienderne til en Skattebyrde, og ligne de nye Statter ogsaa paa den; thi heller ikke han er kommen til noget egentligt practisk Resultat, skjøndt jeg indrømmer, at der vistnok kunde være meget at indvende imod den Anskuelse —, som er bleven udtalt, at der skulde være en saa uhyre Forskjel mellem Tienderne og Hartkornet som Skattebyrde. Men efter at have udvilket sin Anskuelse har han stillet et Ændringsforslag til denne S, hvori han alene foreslaaer, at Hartkornet skal beskattes med 1 Rbd. 80 p. pr. Tønde Alger og Eng, og hvori han slet ikke tager Hensyn til Tiendernes Beskatning, vistnok af Grunde, som man let kan forklare sig; men det maa dog, naar man betragter nærværende Lovforslag, som det maa betragtes, efter at den høitærede Finanzminister har erklæret, ikke at ville bruge det her opstillede Skatteprincip som en fremtidig Skattnorm, forekomme naturligt, at man antager, at der ingen Grund var til her at gaae ind paa det hele Spørgsmaal. Jeg skal af samme Grund selv tilbageholde de Bemærkninger, som flere af de Anskuelse, som ere yttrede, og hvormed jeg ikke kan samstemme, kunde give mig Anledning til; navnlig kunde jeg have en heel Deel at indvende imod, at Møllekylben, som efter min Anskuelse er en indirecte Afgift, en Maade at ramme Industrien paa, er bleven anseet for en Consumtionsafgift paa Meel, fordi den, som producerer Melet, og som har at svare Møllekylben, søger at gjøre sig samme betalt igjennem Melets Priis. Naar man anseer denne Anskuelse for rigtig, kunde man reducere en stor Mængde Afgifter til Consumtionsafgifter. Jeg troer, at en Stomager som betaler Næringsstat paa Grund af sit Haandværk, af samme Grund kunde sige, at han har betalt Consumption af Løderet; thi ogsaa han søger at gjøre sig sin Næringsstat betalt i den Priis, han faaer for sine Producter, som Mølleren søger at faae Erstatning for Møllekylben i Melets Priis. Det er imidlertid efter min egen Anskuelse af Beskaffenheden af nærværende Forhandling ikke Stedet nu til at gaae ind paa Underfølgelser af lignende Art, ligesaa lidt som til ved denne Leilighed at undersøge, hvorvidt Befolkningen i de større Dele af Staten, Kjøb-

stæderne og Landet, bør betragtes som et Moment, hvorpaa man maa tage Hensyn ved Fordelingen af Statterne. Kun maa jeg med Hensyn til et Udtryk, som den ærede Finanzminister brugte, forsaavidt jeg, ved at have yttret noget lignende, skulde have foranlediget det, gjøre opmærksom paa, at det aldrig har været min Mening, med Hensyn til Fordelingen af Statterne mellem de forskillige Kjøbstæder, at ansee Befolkningen som „en aldeles forkastelig Maalestok“. Jeg troer at have anstødt, og i det mindste har det været min Hensigt at gjøre den Anskuelse gjaldende, at man ikke skal benytte Befolkningen som den eneste Maade og ansee ethvert andet Moment som mindre betydende, og herom har jeg sagt, at det er forkasteligt. Men, da jeg selv har optaget Befolkningen som et af de Momenter, hvorefter jeg har tilraadet at fordele Krigsskatten mellem Kjøbstæderne, saa maa det være indlysende, at jeg erkjender denne Maalestoks Betydning, især i et Land, hvor Forholdene i og mellem Kjøbstæderne indbyrdes træde mindre klart frem, end det i mange Henseender kunde være ønskeligt; men det jeg her flere Gange har høvet min Stemme imod, er at ansee Befolkningen som den eneste rigtige Maalestok for Kjøbstædernes relative Velhaverhed. Det er hertil, at jeg skal indskrænke mig paa nærværende Stadium af Sagen. Forsaavidt der endelig er opløst Spørgsmaal om, hvorvidt Udgifterne til Rigsdagen skulde indbegribes i Skattepaalægget eller ikke, maa jeg udtale mig derhen, at det forekommer mig saa meget mindre tilraadeligt at gjøre dette, som der jo i den nye Lov, der er bleven os foreslagt, ogsaa er foreslaaet en Stat, eller en Forhøielse af Statterne, for at dække Udgifterne til Rigsdagen, jeg mener i det Lovudkast, som blev os meddeelt igaar; det hedder nemlig i S. 2 af det igaar omdeelte Lovudkast, at „Omkostningerne ved Rigsdagen i indværende Aar fordeles mellem Landdistricterne og Kjøbstæderne efter Folkemængden“. Det vil altsaa afgjøres, naar denne Lov kommer til Behandling, hvorvidt Rigsdagen troer at burde gaae ind derpaa eller ikke, og derfor indseer jeg virkelig ikke, at det skulde være hensigtsmæssigt at optage en dertil svarende Bestemmelse i den fo-